

Юрба

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

У містах похмурих і тінистих,
Де горить роз'ятрений огонь;
У містах розбурханих і млистих,
Де дзвенить замість пісень прокльон
І гойдаються на хвилях юрби;
У містах, що вибухають вмиць
Зненавистю, бунтом, кров'ю, жахом, —
Я п'янію під високим дахом,
А душа любов'ю клекотить.
Лихоманка на своїх руках,
Лихоманка, тремтячи, підхоплює мене
І кудись жене,
Мов гарячий камінь, котить по шляхах.
Обрахунки тільки на хвилину,
Серпе навпростець до слави лине;
І ось чую я,
Що душа моя
В одностайних лавах дивно плине.
Чи безумство, пристрасть, чи любов.
Все з пораненого серця точить кров;
Все відомо кожному раніш,
Як у серце уп'ялось, мов ніж.

З смолоскипами проходять люди.
Буйне море грізно б'ється в груди
Вивісок, вокзалів, стін, церков, домів,
І танцює у безумстві вечорів;
Світло кидає стовпами золотими
В небо чорне погляд негасимий;
Циферблати кров'ю розлились на вежах;
І коли трибун говорить на пожежах,
Не шукаєш змісту у його словах,
А за рухом стежиш — він людей гукає
І з підніжжя королів скидає,
Мов божків, що бовваніють в вівтарях.

Ніч кипить свавіллям диким:
У повітрі сяє електричний пал;
Всі серця одверті; а безтямний шал
Давить душу, крає криком;
Почуваєш, ніби за хвилину
Щось розчавить, рознесе людину;
І народ, що держить у руках
Жереб свій, і ходить у громах,
Він шукає між ясних світів
Зірку, що осяє у нових віках,
Життєвий, ясний всесвітній шлях.

О! чи ти чуєш, як серце моє впадає
В екстаз
У час,
Коли серце всесвітнє дзвенить і співає?
Що вам до істин старих,
До погаслих сонць мертвих законів?
Ось час, повний надій молодих,
Ось вино, сила дивних утіх,
Без гірких і отруйних напоїв.
А безмежна надія, з невідомих країв,
Рівноваги не терпить, породжує гнів;
І природа різьбить
Свій оновлений образ щомить;
Виднокруги у вічних пожежах.
На мостах, на аркадах, на вежах
Під руками здригається камінь;
Юрби, наче весняна вода,
Зруйнували б дощенту міста,
Бо прийшов, бо наспів ряд нечуваних днів,
Неповторних, небачених мес,
Там, далеко, у сяйві небес.

Наче хвиля у річках прозорих,
Мов крило в неміряних просторах,
Загубись,
Душе моя, у юрбах, у містах,
Де панує пристрасть, гнів і жах;
Глянь, як люттю зайнялись
Кожен крик, безумство, страх;

Позбирай в єдиний неподільний пук
М'язи, нерви, жили ніг і рук;
І навіки запалися їхнім током,
Кожним кроком,
І віддайся вічним змінам всіх людей
І всіх речей, —
Щоб ти відчув, як править і гнітить
Страшний закон
Ударом блискавок — щодня, щомить.

Своє життя сполуч, з'єднай
Із долею, що проголошує юрба
В цю ніч, де полум'ям стоїть од чай.
Вона одна, видюща і сліпа,
Передбачає все, що станеться колись;
Трудящий і безмежний світ
З мільйонами минулих літ
У край майбутнього спішить,
Де горизонти кров'ю зайнялись.
Прийдешне! на його зубах
Тріщить земля у золотих містах,
Де простяглись пожежі левами страшними
І мають гривами блискучими над ними;
Єдина мить століття захитає,
Вузли життя у битвах розрубає,
Настане час, коли світ іншим стане,
Коли прокинеться в душі незнане,
Коли підіймемось до сонць нової віри,
Коли юрба запалить гнів без міри
І, пригадавши про життя своє криваве,
Поставить на стовпах своєї сили право.
У містах, де вибухає вмить
Свято днів червоних і буяє скрізь,
Щоб підвестись і довічно жити,
О, душа моя, замкнись!

Переклад: Микола Терещенко